

1.1 De eerste week

We zijn drie dagen onderweg en het is nacht. De bijna volle maan en de sterren zijn prachtig. Jakob slaapt en ik heb de wacht. De zeilen staan aan bakboord. Dat vaart bij deze wind rustiger dan over stuurboord. Het gaat allemaal voorspoedig en we hebben al uren achter elkaar een mooie stabiele wind en stroom mee. Het slapen gaat goed en we eten lekker. Deze keer zijn we helemaal niet katterig geweest. Het ritme van deze oceaandeining is vast anders dan dat van de Atlantische Oceaan. Ons eigen ritme hebben we intussen gevonden en bestaat uit koken, eten, drinken, slapen en op de kaart kijken waar we zijn en of het al een beetje opschiet. De komende weken hoeven we geen boodschappen te doen, kunnen we geen geld uitgeven en hebben we veel tijd om te lezen, muziek te luisteren, te knutselen en te dromen. Ik ga na mijn wacht met een tevreden gevoel slapen en Jakob begint aan zijn dagwacht.

De zon en de golven tijdens dit rustige traject zorgen voor een ontspannen gevoel, als plotseling de boot een enorme schuiver maakt, vanwege een grote golf, die we niet hadden zien aankomen. Direct daarna horen we een harde klap. Zouden we nu al op een van de ronddrijvende containers of andere obstakels gevaren zijn, waar we over gelezen hebben?

Snel kijken we vanuit de kuip om ons heen, maar we zien niets anders dan alleen maar water. Jakob loopt naar voren om het voorschip te checken. Ik loop naar de achterhut. En dan zie ik wat er gebeurd is. De hele groentewinkel ligt op de grond te rollen. Ik heb een uurtje geleden de kratten met groente en fruit gecheckt en alles voorzichtig omgedraaid. Gelukkig zag ik nog geen gekke plekjes verschijnen. Ik was daar vast zo blij mee dat ik vergeten ben het touwtje, waarmee de kratten vastgesjord zijn, weer op zijn plek te schuiven. Hoe kon ik zo stom zijn! Ik vul opnieuw de kratten zorgvuldig, leg de papiertjes weer tussen de lagen kostbaar fruit en ben intussen erg kwaad op mezelf. Stampend loop ik het trapje op naar de kuip. Jakob ziet mijn gezicht, probeert zijn lachen in te houden en doet zijn handen stijf op zijn oren, want ik kan best heel hard schelden...

Het verse brood is na drie dagen op en ik neem me voor om tijdens mijn nachtwacht brood te gaan bakken in de nieuwe broodbakmachine, die we

uit Nederland hebben meegebracht. Het is zo'n handig ding met een timer om in te stellen wanneer het bakken van start moet gaan. Als ik het deeg helemaal klaar maak en het apparaat alvast aanzet, kan ik het verder wel aan Jakob overlaten om het brood eruit te halen als het klaar is. Met mijn nieuwe weegschaal weeg ik alles netjes af. Dan meng ik het witte en bruine meel, doe er een beetje zout, suiker, olie en gist bij en zet het bakje met inhoud in de machine. Ik druk op wat knoppen maar er gebeurt niks. Wat stom, ik doe vast wat verkeerd, maar ik ga dat deeg echt niet weggooien!

Ik kneed het deeg nog een keer met de hand, laat het twee keer rijzen en zet het in de oven. Er komt een mooi broodje uit, dat wel, maar als de machine had gewerkt had ik al twee uur eerder in m'n bed kunnen liggen. Jakob heeft mazzel en slaapt heerlijk twee uur langer. De volgende morgen pakken we het boekje erbij, om te kijken wat er mis is gegaan. Het blijkt dat ik in het donker op de timerknop had gedrukt om het bakken uit te stellen en tja, dan gebeurt er natuurlijk een poosje niks.

Het leven aan boord verloopt eigenlijk niet zoveel anders dan thuis aan de wal. Ik ben echt mezelf. Soms let ik even niet goed op en dan gaat er wat mis. Nou ja, hoe erg is dat? Mij deert het niet.

Het is mooi om te zien dat Jakob ook heel goed in zijn vel zit en geniet van alle momenten, zelfs als we kibbelen over de zeilvoering. Hij leeft zijn droom en ik geniet met hem mee van de ruimte en de rust.

1.2 De tweede week

Als we een week onderweg zijn beginnen we het besef van tijd een beetje te verliezen. Dankzij het logboek, dat we nauwkeurig bijhouden, kunnen we terugkijken wat er wanneer gebeurd is. Na een week met goede wind volgen een aantal dagen met weinig wind.

Jakob wordt daar een beetje kribbig van. Het wordt echt tijd voor hem om wat te gaan klussen. Dat kan prima bij dit lichte weer. Op het achterdek maakt hij een oog op het teakdek, waar de sluiting van de veiligheidslijn voor de giek van de achterste mast veilig en makkelijk aan vastgemaakt kan worden. Hij moet daarvoor een gat in het dek boren. Ik vind dat heel

spannend op zo'n rollend schip, maar gelukkig weet hij precies wat wel en niet kan.

Ik bedenk ook iets "nuttigs" om te gaan doen en besluit om een cake te bakken in de broodmachine. Dat zou moeten kunnen volgens het boekje, maar het wordt echt helemaal niks. De cake is klef, niet gaar en ziet er niet uit. Zonde van mijn kostbare eieren en boter. De cake was bedoeld als zondags extraatje, maar gaat acuut overboord. Gelukkig hebben we nog Hollandse ontbijtkoek. Dat smaakt met boter erop zeker zo lekker!

Daarna ga ik maar weer plastic knippen voor in onze afvalfles. Nu we hele dagen op het heldere water van de oceaan zijn, realiseer ik me extra hoe belangrijk het is om die niet te vervuilen met de afval die we dagelijks produceren. Hoe eenvoudig zou het niet zijn om elke dag alles wat we niet meer nodig hebben overboord te gooien. Nu we zo dicht bij de natuur leven zijn we ons extra bewust van de noodzaak om er zuinig op te zijn. Voor ons vertrek hebben we een manier bedacht hoe we met ons afval om kunnen gaan: alle biologisch afbreekbare spullen gaan overboord en de rest doen we in de lege plastic waterflessen van vijf liter. De bovenkant van de fles heb ik eraf geknipt, zodat er ook blikjes in kunnen. Elke avond stampen we de inhoud flink aan met de steel van een houten lepel en als zo'n fles vol is plakken we hem dicht met ducttape. Die volle afvalflessen bewaren we in een vuilniszak in de achterbun, zodat we er onderweg geen last van hebben.

Het klein knippen van plastic verpakkingen is best een vervelend werkje, maar we doen het met liefde en hebben er tijd genoeg voor. Ook het waterverbruik houden we goed in de gaten. In onze watertank zit duizend liter water en dat zou genoeg moeten zijn voor een tocht van ruim vier weken. We spoelen de afwas eerst af met zout water en wassen in principe maar één keer per dag af met zoet water. Douchen doen we buiten met onze buitendouche. Met zeven liter water kunnen we ieder twee keer douchen. En zo hebben we wat extra bezigheden om de dag mee te vullen.

We komen in de buurt van de Galapagoseilanden en krijgen bezoek van een hele mooie vogel. Hij is bruin met wit, heeft een lichtblauwe snavel, blauwe voeten en pikzwarte ogen. Het blijkt een "blauwvoetgent" te zijn. Wat een toepasselijke naam. Hij nestelt zich op de preekstoel voorop het schip. Dat ziet er leuk uit, maar wat mij betreft moet die vogel daar niet te